

De discipel in een boze tijd

door: C.H. Mackintosh

“Volg jij Mij”

(Joh.21:22)

Daniël 1 - 3

De eerste drie hoofdstukken van Daniël leren ons belangrijke lessen. Lessen die toepasbaar zijn, voor de tijd waarin wij leven. Een tijd waarin de discipel van Christus groot gevaar loopt toe te geven aan de invloeden, die hem omringen, door het niveau van het getuigenis te verlagen en zijn karakter als discipel op enigerlei wijze te verloochenen door zich aan te passen aan de omstandigheden van het ogenblik.

In Daniël 1 vinden we een bedroevende staat van zaken, voor zover we dit beschouwen vanuit het standpunt van het uiterlijk getuigenis van God op aarde.

“In het derde jaar des koninkrijks van Jojakim, den koning van Juda, kwam Nebukadnezar, de koning van Babel, te Jeruzalem, en belegerde haar. 2) En de HEERE gaf Jojakim, den koning van Juda, in zijn hand, en een deel der vaten van het huis Gods; en hij bracht ze in het land van Sinear, [in] het huis zijns gods; en de vaten bracht hij in het schathuis zijns gods.” (Dan.1:1,2)

Deze toestand vanuit menselijke standpunt gezien, is geschikt om het hart te ontmoedigen, de geest te bedroeven en de geestkracht te verlammen. Jeruzalem was in een ruïne veranderd, de tempel ontwijfd, de voorwerpen van het huis van God in de tempel van een afgod en Juda gevangen genomen. Dan kan het hart geneigd worden om te zeggen, dat het geen nut heeft, om nog langer te proberen om vol te houden in het karakter van discipel en te volharden in een toegewijde en trouwe wandel.

De moed ontbreekt, het hart smelt en de handen worden slap en ondertussen is de toestand van het volk betreurenswaardig. Alleen een kind van het huis van Juda met een ijdele verwaandheid zou in die omstandigheden besluiten de plaats van een waar Nazireeër in te nemen.

Zo zou de menselijke natuur kunnen redeneren. Maar dat is niet de taal van het geloof. God zij dank! Er blijft altijd een plaats, die ruim genoeg is, voor de ware toewijding om zich te ontplooiën. Altijd is er dan ook een weg, die de ware discipel kan gaan, al moet hij die in eenzaamheid gaan.

Met de uiterlijke omstandigheden houdt het geloof zich niet bezig. Zijn voorrecht is van God afhankelijk te zijn, zich met Christus te voeden en de atmosfeer van de hemel in te ademen, of alles nu in volmaakte harmonie is of niet. Dat is voor het trouwe hart een wonderlijke genade. Wie trouw willen wandelen, zullen altijd een weg vinden om te gaan. Terwijl allen, die in de uiterlijke omstandigheden een voorwendsel zien om te verslappen, nooit met trouw en beslistheid kunnen handelen, zelfs als ze in gunstige omstandigheden zouden zijn geplaatst.

Als er ooit een tijd was, waarin de zwakheid van het getuigenis een verontschuldiging zou kunnen zijn, was het wel die van de Babylonische ballingschap. Heel het huis van het Jodendom was omvergeworpen. De Koninklijke macht was overgegaan van de opvolger van David in die van Nebukadnezar. De heerlijkheid had zich uit Israël teruggetrokken. In één woord, alles leek verwelkt en verlept te zijn voor altijd. Er bleef voor de kinderen van Israël in hun ballingschap niets anders over dan hun harpen aan de wilgen te hangen en te gaan zitten aan de stromen van Babel om er de heerlijkheid te bewenen, die hen had verlaten, om hun licht dat was verduisterd en om hun gevallen grootheid.

Dat zou de taal kunnen zijn van blind ongeloof. Maar God zij dank! Als alles tot de ellendigste toestand vervallen is, verheft het geloof zich om een heerlijke overwinning te behalen. En het geloof is, zoals we weten, de enige werkelijke basis, waarop de discipel kan steunen om te handelen. Het zoekt geen steun bij mensen of in de uiterlijke omstandigheden. “Al zijn bronnen” zijn in God. Daarom schijnt het geloof nooit schitterender dan wanneer alles duisternis om haar heen is. Als de horizon verduisterd wordt door de donkerste wolken, verwarmt het geloof zich aan de zon van goddelijke genade en trouw.

Zo waren Daniël en zijn vrienden in staat de bijzondere moeilijkheden van hun tijd te overwinnen. Zij vonden, dat niets in Babylon, ze zou kunnen verhinderen het genot te verwerklijken, dat zo verheven was en dat men altijd in Jeruzalem kon zien; en hun opvatting was de juiste. Hun oordeel was het oordeel van een zuiver en goed gefundeerd geloof. Het was hetzelfde oordeel, dat de Baraks, de Gideons, de Jeftha's en de Simsons van Vroeger hadden doen handelen. Het was hetzelfde

oordeel, dat Jonathan uitsprak, toen hij zei: “*bij den HEERE is geen verhindering, om te verlossen door velen of door weinigen*” (1Sam.14:6). David sprak door dat geloof, toen hij in het eikendal, het zwakke leger van Israël noemde: “de slagorden van den levenden God” (1Sam.17:26). Het was de gedachte van Elia toen hij, op de Karmel, een altaar bouwde met twaalf stenen, naar het getal van de stammen van de zonen van Jakob. (1Kon.18:31) Het was de gedachte van Daniël zelf, toen hij, in een latere periode van zijn leven, zijn venster opende en bad, met het aangezicht naar Jeruzalem. (Dan.6:10) Paulus oordeelde zo, toen hij, met het oog op de verschrikkelijke afval, die zich toen al vertoonde, zijn kind Timotheüs vermaande: “*Houd tot voorbeeld de gezonde woorden die je van mij gehoord hebt*” (2Tim.1:13). Het was het oordeel van Petrus toen hij, de ontbinding zag van alle dingen, de gelovigen aanraade: “*beijvert u onbesmet en onberispelijk voor Hem te worden gevonden in vrede*” (2Petr.3:14). Het was de mening van Johannes, toen hij, te midden van de overstroming door geestelijke verwaandheid, tegen zijn geliefde Gajus zei: “*volgt het kwade niet na, maar het goede*” (3Joh.:11) Het was tenslotte het oordeel van Judas, tegenover de meest afschuwelijke goddeloosheid, toen hij een geliefd overblijfsel aanmoedigt met deze woorden: “*Maar u, geliefden, terwijl u zichzelf opbouwt op uw allerheiligst geloof en bidt in de Heilige Geest, bewaart uzelf in de liefde van God en verwacht de barmhartigheid van onze Heer Jezus Christus tot het eeuwige leven.*” (Jud.:20,21) In één woord, het is het oordeel van de Heilige Geest en daarom was het, het oordeel van het geloof.

Dit alles geeft belangrijkheid en waarde aan van de beslissing van Daniël, zoals die in Daniël 1 wordt meegedeeld. “*Daniël nu nam voor in zijn hart, dat hij zich niet zou ontreinigen met de stukken van de spijs des konings, noch met den wijn zijns dranks*” (8)

Hij had natuurlijk tegen zichzelf kunnen zeggen: “Wat voor nut heeft het dat een arme en zwakke gevangene de plaats van afzondering bewaard? Alles is voorbij. Het is onmogelijk een ware geest van nazireeërschap te handhaven te midden van dit complete verval en achteruitgang. Ik kan mij beter schikken naar de gewoonten van het land, waar ik woon.”

Maar nee hoor. Daniël stond op een hoger niveau. Hij wist dat het zijn voorrecht was, om in even nauwe gemeenschap met God te leven, in het paleis van Nebukadnezar als binnen de veilige muren van Jeruzalem. Hij wist dat, hoe ook de uiterlijke toestand van het volk God mag zijn, er altijd een weg van toewijding en trouw is, die begaanbaar is voor elke heilige persoonlijk en dat hij die ondanks alles kan gaan.

En kunnen wij niet zeggen, dat het nazireeërschap van Babylon aantrekkelijk is, even aantrekkelijk en krachtig als het nazireeërschap van Kanaän? Natuurlijk. Het is onuitsprekelijk kostbaar en mooi een gevangene in Babel te zien, die verlangd naar een even strenge afzondering en die dat in de praktijk brengt.

Daarin zit een les verborgen die geldt voor alle tijden een voorbeeld dat zeer geschikt is om aan te moedigen en alle gelovigen te ontroeren in alle bedelingen. Het is een gezegend bewijs, dat te midden van de dikste duisternis, een toegewijd hart kan genieten van de stralen van een zon, die geen wolk kan verduisteren.

Hoe kan dit? Omdat: “*Jezus Christus is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid.*” (Hebr.13:8) De bedelingen veranderen en verdwijnen. Godsdienstige instellingen storten in en worden tot stof. Menselijke systemen wankelen en vallen, maar de naam van Jezus blijft tot in eeuwigheid en Zijn gedachtenis is van geslacht tot geslacht. Op dit heilig en verheven terrein is het geloof gevestigd. Het verheft zich boven alle wisselvalligheden om een lieflijk onderhoud te genieten met de eeuwige en onbewegelijke bron van alle ware goed.

Zo bracht het geloof in de tijd van de Richteren heerlijker overwinningen dan in de dagen van Jozua. Zo werd het altaar van Elia op de Karmel omringd door een heerlijkheid die net zo schitterde als die van het altaar van Salomo. Dat is het bemoedigende. Het arme hart is zo geneigd de moed te laten zinken, als het ziet op het falen en de ontrouw van de mens, in plaats van te blijven zien op de trouw van God, die nooit faalt!

“*Evenwel, het vaste fundament van God staat en heeft dit zegel: De Heer kent hen die de zijnen zijn; en: Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan ongerechtigheid.*” (2Tim.2:19) Wie zou ooit deze waarheid kunnen veranderen? Niets. En niets kan het geloof aantasten, dat dit vasthoudt of de praktische toewijding, die gegrond is op dit geloof.

Laten we eens kijken naar de heerlijke gevolgen van de toewijding en afzondering van Daniël. In de eerste drie hoofdstukken vinden wij drie verschillende dingen, die voortkomen uit de positie die door Daniël en zijn metgezellen wordt ingenomen tegenover de spijs van de koning.

1. Het geheim van de droom van de koning werd hun geopenbaard.
2. Zij weerstonden de verleiding van het beeld, dat de koning had opgericht.
3. Zij doorstonden zonder minste schade de oven die van vuur brandde die op bevel van de koning was opgestookt.

1

“*De verborgenheid ¹ des HEEREN is voor degenen, die Hem vrezen*” (Ps.25:14). Deze tekst wordt op wonderlijke wijze verwerklijkt in dit geval. De geleerden, de bezweerders, de tovenaars en de

¹ NBG “Des Heren vertrouwelijke omgang is met wie Hem vrezen”

Chaldeeën die in de tegenwoordigheid van de koning waren wisten geen van allen de droom van de koning. De Chaldeeën gaven de koning antwoord en zeiden: *“Er is geen mens op den aardbodem, die des konings woord zou kunnen te kennen geven”* (2:10) Dat was zo. Maar er was een God in de hemel, die er alles van wist en die het geheim kon openbaren aan hen, die genoeg geloof, toewijding en zelfverloochening hadden om zich af te zonderen van de verontreinigende werking van Babel, hoewel ze gevangen waren in die stad. Alle raadsels, labyrinten of verborgenheden worden door God volmaakt gekend. Hij kan en wil ze zelfs openbaren aan allen, die met Hem wandelen in de heiligheid van Zijn heilige tegenwoordigheid. De nazireeërs van God kunnen verder zien in de menselijke omstandigheden dan de grootste filosofen van deze wereld. Hoe gebeurt dat? Hoe kunnen zij de verborgenheden van de wereld ontdekken? Omdat zij verheven zijn boven de nevels van de wereld, de duisternis die hen omringt. Zij zijn afgezonderd van de wereld. Zij nemen een plaats van afzondering, afhankelijkheid en van gemeenschap in. *“Toen ging Daniël naar zijn huis, en hij gaf de zaak zijn metgezellen, Hananja, Misaël, en Azarja te kennen; Opdat zij van den God des hemels barmhartigheden verzochten over deze verborgenheid, dat Daniël en zijn metgezellen met de overige wijzen van Babel niet omkwamen.”* (17,18) Aan deze bron putten zij kracht en inzicht. Zij moesten alleen naar de hemel opzien om een duidelijk inzicht te krijgen in de toekomst van deze wereld.

Hoe waar en eenvoudig is dit alles! “God is Licht en dat in Hem in het geheel geen duisternis is” (1Joh.1:5) Daarom. Als wij licht nodig hebben, kunnen wij die alleen vinden in Zijn tegenwoordigheid en wij kunnen alleen de kracht van Zijn tegenwoordigheid leren kennen, als we praktisch onze afzondering van de wereld verwerklijken.

De gevolgen van de afzondering van Daniël was: *“Toen viel de koning Nebukadnezar op zijn aangezicht, en aanbad Daniel; en hij zeide, dat men hem [met] spijsoffer en liefelijk reukwerk een drankoffer doen zou.”* (46) Hier zien we de meest trotse en machtige koning van de aarde aan de voeten van een gevangene. Het is een heerlijke vrucht van de trouw en een kostbare openbaring van deze waarheid, dat God altijd het geloof, dat in zekere mate zich kan verheffen tot de hoogte van Zijn gedachte, zal eren! Hij wil en kan de wissel honoreren, die het geloof in vertrouwen trekt op Zijn onuitputtelijke schatkamer. Daniël verwerklijkte tijdens deze gelegenheid, even zeer als ieder ander, deze oude belofte van God: *“En alle volken der aarde zullen zien, dat de Naam des HEEREN over u genoemd is, en zij zullen voor u vrezten... ..En de HEERE zal u tot een hoofd maken, en niet tot een staart, en gij zult alleenlijk boven zijn, en niet onder zijn”* (Deut.28:10,13)

Zeker Daniël was in dit toneel “het hoofd” en Nebukadnezar “de staart”, als wij de toestand vanuit goddelijk standpunt zien. Zie ook het gedrag van deze

Nazireeër tegenover de goddeloze Belsazar (Dan.5:17-29) Vinden we daar niet in een heerlijk getuigenis van de voorrang, waarvoor het zaad van Abraham was bestemd, en net zo goed als tijden Jozua’s overwinnende hoofden hun voet zetten op de nek van Kanaäns koningen. (Joz.10:24) Of toen de gehele aarde verlangde Salomo te zien om de wijsheid te horen, die God in zijn hart had gelegd. (1Kon.10:24) Natuurlijk is dit voorval van Daniël in zekere zin nog een heerlijker getuigenis. Het is heel natuurlijk zo’n toneel in Jozua’s geschiedenis te verwachten of in die van Salomo. Maar een trotse koning van Babel aan de voeten van één van zijn gevangenen is iets, dat de stoutste verwachtingen overtreft.

Toch wordt het ons hier gegeven als een treffend bewijs van de kracht van het geloof om moeilijkheden van allerlei aard te overwinnen en om de meest buitengewone gevolgen voor te brengen. De macht van het geloof blijft dezelfde of die nu werkt in de vlakten van Palestina, op de Karmel, aan de rivieren van Babel of te midden van de belijdende Kerk. Geen kettingen kan het geloof binden, geen vervolging kan het wegnemen, geen verandering kan het aantasten. Bedelingen veranderen, jaren gaan voorbij, de raderen van de tijd draaien voort, terwijl ze onder hun groot gewicht de dierbaarste hoop van het menselijke hart verpletteren. Maar het geloof blijft het geloof. Het is een onsterfelijke, goddelijke, eeuwige werkelijkheid, die drinkt aan de fontein van de zuivere waarheid en waarvan alle bronnen zijn in Hem, die de Weg, de Waarheid en het Leven is.

Dit kostbare geloof liet Daniël handelen, toen hij zich in zijn hart voornam, *“dat hij zich niet zou ontreinigen met de stukken van de spijs des konings, noch met den wijn zijns dranks”* Hij kon niet gaan naar het huis waar zijn vaders hadden aanbeden. De vijand had de heilige stad met voeten getreden. Het vuur brandde niet meer op het altaar van de god van Israël. De gouden kandelaar en zijn zeven lampen verlichten de heilige plaats niet meer. Maar het geloof was in het hart van Daniël en dit geloof verhief hem boven de invloeden die de omstandigheden op hem konden uitoefenen. Het stelde hem in staat te genieten van alle beloften van God, die “ja en amen” zijn in Christus Jezus en te handelen in de kracht ervan. Het geloof verandert niet door tempels in verval, door vernielde steden, door uitgebluste lampen of door vertrokken heerlijkheid.

Waarom niet? Omdat God er niet door verandert. God kan men altijd vinden en het geloof is verzekerd Hem inderdaad te vinden.

2

Maar hetzelfde geloof, dat deze mannen in staat stelde om het eten van de koning te weigeren, liet hen ook weigeren om voor het beeld van de koning te buigen, Zij zonderden zich af van alle verontreiniging om een nauwere gemeenschap met de ware God te hebben. Zij konden zich daarom niet neerbuigen voor een gouden

beeld, wat de hoogte daarvan ook was. Zij wisten, dat God geen standbeeld was en dat Hij werkelijkheid was. Zij konden allen aan Hem aanbedding brengen, want Hij alleen is het ware voorwerp van aanbedding.

Zij gaven er niet om, of de hele wereld tegen hen was. Zij leefden en werkten alleen voor God. Men kon ze beschuldigen, dat zij meenden wijzer te zijn dan hun naasten. Misschien noemde men hun gedrag wel verwaand, als zij tegen de stroom van de openbare mening ingingen. Misschien vroeg men hen wel, of zij alleen de waarheid kenden: “leven de stadhouders, oversten, landvoogden, staatsraden, schatbewaarders, rechters bewindvoerders, ja alle bestuurders van de gewesten allemaal in duisternis en in onwetendheid? Kunnen zoveel mannen van hoge rang, verstand en kennis zich vergissen en enkele vreemde gevangenen alleen op de rechte weg zijn?”

Onze Nazireeërs hadden met zulke kwesties niets van doen. Hun weg was duidelijk en uitgetekend. Moesten zij, om de gedachte te vermijden, dat zij de menigte veroordeelde, zich neerbuigen voor een beeld en het aanbidden? Zeker niet. En toch, hoe dikwijls gebeurt niet, dat zij, die altijd voor God een vrij geweten willen hebben, beschuldigd worden zich te verheffen en anderen te veroordelen! Luther werd door velen veroordeeld, dat hij zichzelf stelde tegenover dokters, kardinalen en de paus. Moest hij om de veroordeling te vermijden leven en sterven in de dwaling? Wie zou dat zeggen? Maar zal u antwoorden: “Luther stond tegenover een tastbare dwaling.” Zo dacht Luther. Maar duizenden geleerde en hooggeplaatste mensen dachten daar anders over. Zo was het ook in het geval van Sadrach, Mesach en Abednego, zij hadden te doen met openlijke afgoderij. Maar de hele wereld had een tegenovergestelde opinie. Wat moesten zij doen. We moeten God meer gehoorzamen dan mensen. Laat anderen doen wat ze willen, maar ik en mijn huis wij zullen de Heer dienen. Als we in de dwaling blijven en volharden te doen, wat men weet, dat verkeerd is, alleen maar om te vermijden, dat men zou denken, dat we anderen veroordelen, waar staan we dan?

Wilt u niet met volharding het vaste pad gaan, voorwaarts en op weg naar de hemel, van een waar discipel? Of u nu wel of niet anderen veroordeelt daarmee, daar hoeft u het hoofd niet over te breken. “laat af van kwaad te doen” (Jes.1:16) Dat is het eerste wat een discipel moet doen. Daarna, als hij deze gulden regel heeft gehoorzaamd, zal hij dat andere dat volgt kunnen verwerklijken. “Leer goed te doen. “als dan uw oog eenvoudig is, zal uw hele lichaam verlicht zijn” (Mat.6:22)

Als God spreekt, moet ik me niet omkeren naar mijn bureu, om te kijken wat de gevolgen van mijn gehoorzaamheid op hen zijn of om te kijken wat zij van mij zullen denken. Toen de stem van de opgestane en verheerlijkte Jezus het oor van Saulus van Tarsis bereikte, informeerde hij niet wat de hoofdpriesters en de Farizeeën er van zouden denken, als hij aan die stem gehoorzaamde! Zeker niet. “ging ik terstond niet te rade met vlees en bloed” zegt hij in Galaten 1:16. En

ook: “Daarom, koning Agrippa, ben ik dat hemelse gezicht niet ongehoorzaam geweest” (Hand.26:19). Dit is de ware geest en beginsel van discipelschap. “Geeft eer den HEERE, uw God, eer dat Hij het duister maakt, en eer uw voeten zich stoten aan de schemerende bergen” (Jer.13:16). Niets is gevaarlijker dan te aarzelen, als goddelijk licht schijnt op het pad. Als u niet handelt naar het licht, als u dat krijgt, zult u zeker in dikke duisternis geraken. En zoals een ander het eens heeft gezegd: “**Ga nooit boven uw geloof uit en blijf niet achter bij uw geweten**”.

3

Maar als onze Nazireeërs weigerden zich te buigen voor het beeld van de koning, dan moesten ze de toorn van de koning verwachten en het vuur, dat hij ging aansteken. Door de genade van God waren ze daartoe bereid. Hun Nazireeërschap was werkelijkheid. Zij waren bereid het verlies van alle dingen te lijden, zelfs het verlies van het leven, om de ware eredienst van de God van Israël te verdedigen. Zij dienden en aanbaden hun God niet alleen onder de vreedzame wijnstok en vijgenboom in het land Kanaan, maar ook tegenover het brandende vuur. Zij waren echte discipelen in een boze tijd. Zij hadden de Heer lief en uit liefde tot Hem weigerden ze de goederen van de koning, weerstonden de toorn van de koning en verdroegen het vuur van de koning. “Sadrach, Mesach en Abed-nego antwoordden en zeiden tot den koning Nebukadnezar: Wij hebben niet nodig u op deze zaak te antwoorden. Zal het zo zijn, onze God, Dien wij eren, is machtig ons te verlossen uit den oven des brandenden vuurs, en Hij zal [ons] uit uw hand, o koning! verlossen. Maar zo niet, u zij bekend, o koning! dat wij uw goden niet zullen eren, noch het gouden beeld, dat gij hebt opgericht, zullen aanbidden.” (Dan.3:16-18) Dat was taal van mannen die wisten aan wie ze toebehoorden en waar ze zich bevonden. Mensen, die de kosten hadden berekend, kalm en beheerst. Mannen voor wie de Heer alles was en de wereld niets. Alles wat de wereld kan bieden, ja hun leven zelfs, stond op het spel. Maar daarover bekommerden ze zich niet. Zij verdroegen alles, als zagen zij de Onzienlijke. De eeuwige heerlijkheid stond hun voor ogen en zij waren bereid, die te bereiken door de vlammen heen. God kan Zijn dienstknechten naar de hemel brengen in een vurige wagen of door een vurig brandende oven heen, naar Hij het nodig acht. Hoe men daar ook komt, het is goed er te komen!

Maar had de Heer Zijn geliefde dienstknechten niet kunnen bewaren voor het vuur? Ongetwijfeld. Dat zou gemakkelijk voor Hem zijn geweest. Toch deed Hij het niet. Zijn wil was, dat het geloof van Zijn dienstknechten beproefd zou worden in de vuuroven en dat het geloof “door vuur beproefd wordt, blijkt te zijn tot lof en heerlijkheid en eer” (1Petr.1:7). Stelt de zuiveraar het goud niet op prijs, als hij het door het vuur laat gaan? Nee, precies het tegenovergestelde. En zoals iemand terecht heeft opgemerkt: “Zijn doel is niet

alleen om het metaal van alle onreinheid te ontdoen, maar ook om het meer schittering te geven.”

Het is duidelijk, dat als Hij door Zijn macht had verhinderd, dat Zijn dienstknechten in de oven geworpen werden, er minder heerlijkheid voor Hem en minder zegen voor hen zou zijn geweest. Het is meer waard van Zijn tegenwoordigheid en medelijden in de vuuroven te genieten, dan door Zijn almacht bewaard te worden om er in geworpen te worden. Wat een heerlijkheid voor Hem en wat een zegen voor hen, kwam daaruit! De Heer was neergedaald om met Zijn Nazireeërs te wandelen in de oven, waar zij door hun trouw in gekomen waren. Zij hadden met God gewandeld in het paleis van de koning en God wandelde met hen in de vuuroven van de koning. Het was het meest gezegende ogenblik van de hele loopbaan van Sadrach, Mesach en Abed-nego.

Hoe weinig had de koning begrepen van de verheven plaats waarin hij de voorwerpen van zijn toorn had geplaatst. Alle ogen waren afgekeerd van het beeld om met verbazing naar de drie gevangenen te kijken. Wat zegt dat? Drie gebonden mannen! Vier losgemaakte mannen! Kon dat wel werkelijkheid zijn? Was het echt wel een vuuroven? Helaas! De sterkste mannen uit zijn eigen leger hadden daarvan de werkelijkheid ondervonden, zoals ook het beeld van Nebukadnezar zou hebben ondervonden als het erin geworpen zou worden. Er was geen enkele reden voor ongeloof of twijfel. Het was een echt vuur en echte vlam en de drie mannen waren gebonden *“in hun mantels, hun broeken, en hun hoeden, en hun [andere] klederen”*. Alles was werkelijkheid.

Maar er is nog een grotere werkelijkheid. God was daar en Zijn tegenwoordigheid veranderde alles. Die veranderde het woord van de koning. Het veranderde het vuur in een plaats van hoogste en heilige gemeenschap en mensen als Nebukadnezar waren daar gebonden buiten te blijven. Het toonde God als de bevrijder.

God was daar. Hij was daar om Zijn soevereine macht te laten zien, dat alle de tegenstand van mensen ijdel is. Daar is ook alle tederheid en diep medelijden met Zijn beproefde en trouwe dienstknechten te zien. Daar is te zien, Zijn onvergelykelijke genade om gevangenen in vrijheid te stellen. Om de harten van Zijn Nazireeërs in nauwe gemeenschap te brengen met Hem, waaraan zij zo vurig behoefte hadden.

Geliefde gelovige is het niet de moeite waard een vuuroven door te gaan, als dat meebrengt, meer te genieten van de tegenwoordigheid van Christus en het medeleven van Zijn liefhebbend hart? Is het niet beter ketenen te dragen met Christus dan kostbare juwelen zonder Hem? Is een vuuroven met Hem niet een meer wenselijker plaats dan een paleis, waar Hij niet woont? De natuur zal antwoorden: “Nee!” Maar het geloof zal zeggen: “Ja!”

Het is goed om ons te herinneren, dat de tijd, waarin we leven niet de tijd is van de macht van Christus,

maar wel die van Zijn medeleven. Als we door diepe wateren van beproevingen gaan, kan het hart geneigd zijn, uit te roepen: “Waarom handelt de Heer niet in kracht om mij te bevrijden?” Het antwoord is, dat het nu de tijd niet is van Zijn macht. Hij zou die ziekte kunnen voorkomen. De een of andere moeilijkheid kunnen laten verdwijnen. Die ramp verhinderen of een geliefde van de dood kunnen redden. Maar in plaats van Zijn macht te ontplooien, laat Hij de dingen hun schijnbare loop volgen. En in plaats daarvoor stort Hij Zijn lieflijke medeleven in het bezwaarde hart, zodat we niet aarzelen te erkennen, dat we voor de hele wereld deze beproeving niet zouden willen missen, vanwege de overvloed van troost.

Zo handelt onze Heer nu. Straks zal Hij Zijn macht ontplooien. Hij zal verschijnen op het witte paard. Hij zal Zijn zwaard trekken. Hij zal de arm Zijner heiligheid ontbloten. Hij zal Zijn volk wreken en het gerechtigheid bewijzen tot in eeuwigheid. Maar op het ogenblik is Zijn zwaard in de schede en Zijn arm is nog bedekt. Nu is het de tijd voor Hem om de diepe liefde van Zijn hart te laten zien en niet de kracht van Zijn arm of de scherpte van Zijn zwaard. Bent u tevreden dat dit zo is? Is het medeleven van Christus voldoende voor uw hart, zelfs in de grootste angsten en de hevigste beproevingen? Ons ongeruste hart, het ongeduld van onze geest en onze ongebroken wil proberen ons te laten ontkomen aan de beproevingen of moeilijkheden. Maar dat kan niet, want we zouden een onberekenbaar verlies lijden. Wij moeten alle klassen van de school doorlopen. Maar de Meester begeleidt ons, het licht van Zijn aangezicht en de tedere sympathie van Zijn hart ondersteunen ons als wij door de moeilijkste oefeningen gaan.

Kijk ook eens wat een heerlijkheid op de naam van de Heer komt, als Zijn volk door Zijn genade, in staat wordt gesteld, overwinnend een beproeving te doorstaan. Lees Daniël 3:26-28 en zeg of er overvloediger en schonere vruchten gevonden kunnen worden van een trouwe wandel. De koning en de groten van zijn rijk waren een ogenblik daarvoor nog in beslag genomen door de plechtigheid van een afgodische eredienst. Ze waren verdoofd door luidruchtige muziek. Maar nu zijn ze helemaal vervuld van het feit, dat het vuur, dat de sterkste mannen gedood had, op de aanbidders van de ware God geen andere invloed had dan hun banden te verteren, waardoor ze in staat waren te wandelen in vrijheid en in gezelschap van de Zoon van God.

“Toen naderde Nebukadnezar tot de deur van den oven des brandenden vuurs, antwoordde en sprak: Gij Sadrach, Mesach en Abed-nego, gij knechten des allerhoogsten Gods! gaat uit en komt hier! Toen gingen Sadrach, Mesach en Abed-nego uit het midden des vuurs. Toen vergaderden de stadhouders, de overheden, en de landvoogden, en de raadsheren des konings, deze mannen beziende, omdat het vuur over hun lichamen niet geheerst had, en dat het haar huns hoofds niet verbrand was, en hun mantels niet veranderd waren, ja, dat de reuk des vuurs daardoor

niet gegaan was.” Dat is een heerlijk getuigenis, dat nooit verkregen zou zijn, door een machtsdaad, waardoor de Heer had verhinderd, dat Zijn dienaren in de oven geworpen waren. Nebukadnezar leerde door een overtuigend bewijs, dat de “dienstknachten van de Allerhoogste God” evenmin moesten vrezen voor zijn vuuroven als zijn beeld aanbidden. In één woord de vijand was verslagen, God verheerlijkt en Zijn geliefde dienstknachten zonder enige schade gered uit de “oven des brandende vuurs”. Kostbare vruchten van een trouw Nazireeërschap!

Kijk nu eens naar de eer die onze Nazireeërs krijgen. *“Nebukadnezar antwoordde en zeide: Geloofd zij de God van Sadrach, Mesach en Abed-nego”* Hun namen zijn nauw verbonden met die van de God van Israël. Wat een eer! Zij hadden zich één gemaakt met de ware God, toen het om hun leven ging en daarom verenigde de ware God zich met hen, om ze te brengen op een rijk en gezegend terrein. Hij stelt hun voeten op een rots en doet hun hoofden zich verheffen boven hun vijanden.

Hoe waar is het: *“die Mij eren, zal Ik eren”*. En even waar is: *“maar die Mij versmaden, zullen licht geacht worden”* (1Sam.2:30)

Geliefde lezer, heeft u in het volmaakte werk van de Heer Jezus Christus een zeker en goddelijke vrede voor uw schuldig geweten gevonden? Heeft u God alleen op Zijn Woord geloofd? Heeft u bezegeld, dat God

waarachtig is? Als dat zo is, dan bent u een kind van God. Dan zijn al uw zonden vergeven en bent u in Christus aangenomen, als rechtvaardig. De hemel en al zijn heerlijkheid staat voor u en u bent even zeker in de heerlijkheid te zijn als Christus zelf, voorzover u met Hem verenigd bent.

Dan is alles voor u geregeld, voor tijd en eeuwigheid, naar de sterkste wens van uw hart. Wat in uw geval nodig was, hebt u gekregen: Uw schuld is weg, uw vrede is gevestigd en uw recht zeker gesteld. U hoeft niets meer te doen. Alles is goddelijk volbracht. Wat blijft er dan nog over? Alleen dit: *“Leef voor Christus”*.

U wordt hier voor een tijd gelaten om voor Hem bezig te zijn en Zijn komst te verwachten. Probeer dan trouw te zijn aan uw gezegende Meester. Laat u niet ontmoedigen door de wanorde waarin alle dingen rondom u zijn. Dat het voorbeeld van Daniël en zijn metgezellen uw hart mag bemoedigen om op aarde een verheven wandel te zoeken. Uw voorrecht is te genieten van een even grote gemeenschap met de Heer Jezus, als of u leefde in de heerlijke dagen van het apostolische getuigenis.

Dat de Heilige Geest, schrijver en lezer van deze regels bekwaam mag maken de Geest van de Heer Jezus in te drinken en op Zijn voetstappen te wandelen, terwijl we de genade openbaren, die in Hem schittert, terwijl we op Zijn komst wachten.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1940-120](#)

Titel: [Le Disciple dans un temps mauvais](#)

© Oude Sporen 2004